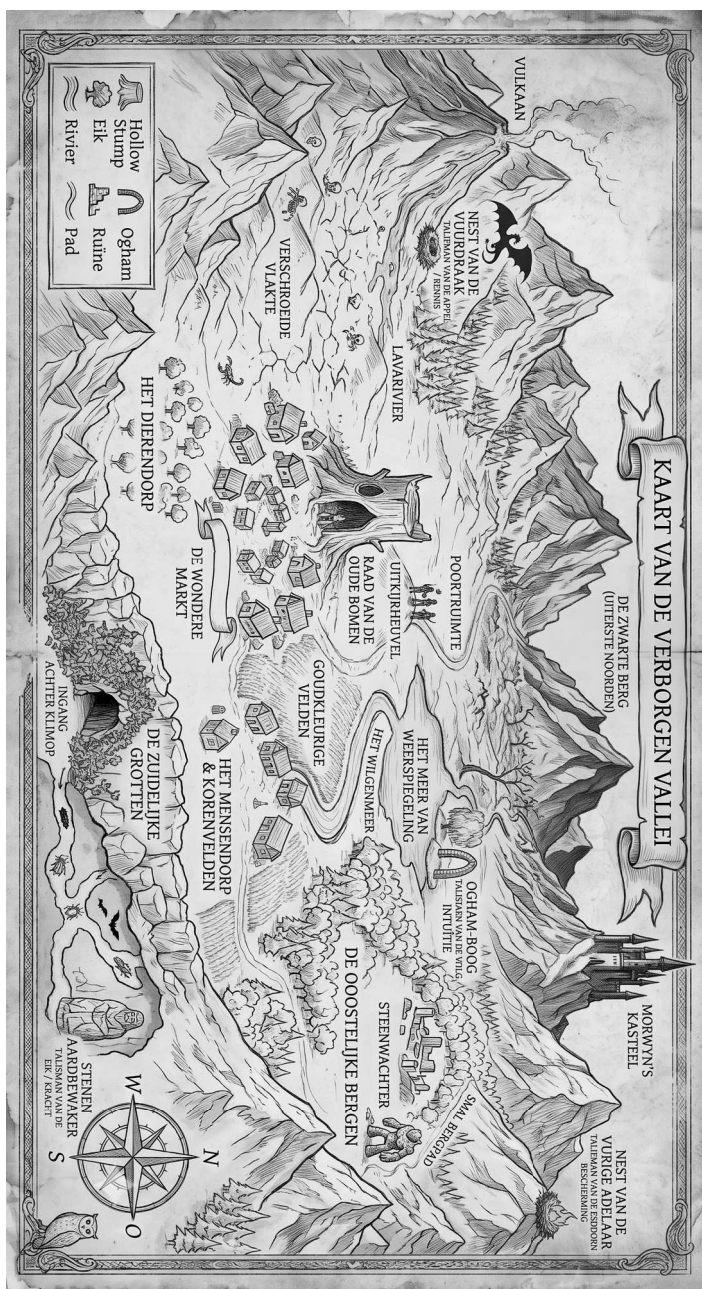

Floris en de Vloek van Morwyn

Alexander Hendriks

*Al jaren fluisteren de kinderen in de straat over
het spookhuis aan de rand van het plein. Als
Floris op een broeierige avond, kort nadat hij iets
vreemds bij het huis heeft gezien, een oude
gouden munt op zijn eigen kamer vindt, weet hij
nog niet dat hij zojuist een eeuwenoude
voorspelling in beweging heeft gezet. Samen met
zijn beste vriend Valentijn wordt hij meegezogen
naar een verborgen wereld vol pratende dieren,
magische vrienden en een duistere macht die
eeuwenlang op dit moment heeft gewacht. Om de
vallei te redden moeten ze vier verloren
talismannen vinden, voor Morwyn alles verwoest
wat hen lief geworden is.*

*Voor mijn gezin, met wie alles begint en alles de
moeite waard is.*

Inhoud

Hoofdstuk 1	7
Hoofdstuk 2	13
Hoofdstuk 3	19
Hoofdstuk 4	29
Hoofdstuk 5	33
Hoofdstuk 6	43
Hoofdstuk 7	49
Hoofdstuk 8	56
Hoofdstuk 9	60
Hoofdstuk 10	66
Hoofdstuk 11	67
Hoofdstuk 12	72
Hoofdstuk 13	75
Hoofdstuk 14	79
Hoofdstuk 15	83
Hoofdstuk 16	87
Hoofdstuk 17	90
Hoofdstuk 18	94
Hoofdstuk 19	97
Hoofdstuk 20	103
Hoofdstuk 21	109
Hoofdstuk 22	114
Hoofdstuk 23	120
Hoofdstuk 24	124
Hoofdstuk 25	129
Hoofdstuk 26	132
Hoofdstuk 27	140
Hoofdstuk 28	147
Hoofdstuk 29	150

Hoofdstuk 30	153
Hoofdstuk 31	161
Hoofdstuk 32	163
Hoofdstuk 33	168
Hoofdstuk 34	170
Hoofdstuk 35	179
Hoofdstuk 36	185
Hoofdstuk 37	191
Hoofdstuk 38	196
Hoofdstuk 39	208
Hoofdstuk 40	213

Hoofdstuk 1

Het was de avond na een lange warme dag! We waren vandaag met het hele gezin naar het strand geweest. Een klein beetje verbrand lag ik nu in bed. Erg moe maar ook heerlijk voldaan. Het was nog steeds erg warm en mijn raam stond dan ook helemaal open om maar een klein beetje wind mijn kamer in te krijgen voor wat verkoeling. Ik rook een beetje de BBQ lucht van ergens uit de buurt.

Ik woelde een beetje in mijn bed en dacht terug aan de dag die voorbij was. Mijn twee oudere zussen Sophie en Fleur, papa, mama en ik waren al vroeg vertrokken naar het strand. We wonen dichtbij, dus na zo'n 10 minuten fietsen waren we er. Samen met Sophie en Fleur rende ik de duinhelling af naar het strand. Het was nog vroeg dus het strand was nog heerlijk rustig.

Mijn zussen gingen meteen op zoek naar de perfecte plek en ik slenterde al turend naar de horizon er achteraan. Ik keek even achterom, maar mam en pap volgden op ruime afstand zwaar bepakt met alle spullen die we mee moesten nemen.

Mijn blik draaide terug naar de zee waar enkele schepen langzaam voorbijvoeren aan de horizon. Mijn gedachten dwaalden af naar de vele piraten boeken die ik gelezen had. Wat zou het toch mooi zijn geweest om toen aan boord van zo'n schip te zijn geweest op zoek naar schatten en avontuur.

Ik werd weer teruggetrokken naar de realiteit door het gekakel van Sophie en Fleur die echt DE perfecte plek hadden gevonden. Mij maakte het allemaal niet zoveel uit. Ik vond de plek prima en gooide mijn handdoek, voetbal en bodyboard op de

grond en rende richting de zee. Op de hielen gezeten door Sophie en Fleur die op hun beurt weer werden ingehaald door papa. Kortom de familie was weer op het strand en het zou een mooie dag worden.

Na een half uur kwamen we druipend nat weer terug bij de handdoeken waar mama net limonade had ingeschonken. Fleur en Sophie ploften neer en ik zag Milan een vriend van school. Zo brachten we de hele dag door op het strand. Voetballend, kuilen gravend, spelend in zee, liggend op een handdoek om uit te rusten en dan het hele verhaal weer van voren af aan.

Aan het eind van de middag hadden we deze perfecte dag afgesloten met een heerlijke pannenkoek bij één van de strandtenten. Vervolgens waren we met een dikke buik weer op de fiets gestapt op weg naar huis. Onderweg moest er natuurlijk nog wel een ijsje gegeten worden waar ik zeker geen nee tegen zei. Twee grote bollen Cookies & Cream.

Toen we eindelijk thuiskwamen was ik echt wel moe en ben ik na het douchen meteen naar mijn kamer gegaan. Een perfecte dag dus nu ik er zo aan terug dacht.

Ik had nog een paar weken vakantie, dus ik hoopte dat het weer goed bleef en we nog veel van dit soort dagen zouden kunnen beleven. Hoewel ik wel heel moe was kon ik toch niet slapen. Mijn hoofd zat nog vol met alle ervaringen van vandaag. Ik klom mijn bed uit en ging op mijn vensterbank zitten. Dit was één van mijn favoriete plekken van ons huis. Mijn kamer was op de tweede verdieping en ik kon zo dus mooi over het graspleintje kijken waar ons

huis aan lag. Ik woonde hier mijn hele leven dus ik kende eigenlijk wel iedereen in de straat.

Naast ons woonde een gezin met jongere kindjes. Toevallig ook twee meisjes met een baby broertje. Sophie ging hier wel eens oppassen. Aan de andere kant woonde de Duitse buurman. Daar hadden we niet zoveel contact mee, maar hij zei altijd wel vriendelijk gedag.

En zo dwaalde mijn blik langs alle huizen die ik al honderden keren eerder had bekeken. Ook het spookhuis. Het lag half verscholen achter enkele donkere bomen en struiken. Het huis zelf was helemaal begroeid met klimop als een soort groene deken. De ramen waren dichtgetimmerd en het was slecht onderhouden waardoor de verf op verschillende plekken aan het bladderen was. Een rilling liep over mijn rug toen ik ernaar keek.

Papa en mama zeiden natuurlijk dat het geen spookhuis was, maar hoewel ik ze wel geloofde bleef ik altijd een vreemd gevoel houden bij dat huis. Ik liep altijd snel door als ik erlangs moest lopen.

Het stond nu al een paar jaar leeg. Papa had me ooit verteld dat er een oude mevrouw had gewoond. Niemand had echt contact gehad met haar, alleen haar zoon kwam af en toe langs. Een paar jaar geleden is ze plots overleden en toen is het huis in verval geraakt. Het was niet in hele goede staat toen de mevrouw overleed dus het was al veel slechter geworden. Door de kinderen in de buurt werd het al snel het spookhuis genoemd en de wildste verhalen deden de ronde.

Anne uit de straat had eens een keer het gordijn zien bewegen en haar vriend Niek had een keer voetstappen op de trap gehoord. Volgens papa was

het allemaal onzin en moest het huis eens goed opgeknapt worden. Ik liep er echter altijd met een grote boog omheen. Het werd al bijna donker en de lantarens in de straat gingen één voor één aan.

Aaaaaaaaahhhhgg ik kon een hele grote geeuw niet onderdrukken. Ik wreef met mijn handen in mijn ogen en bedacht me dat ik nu toch eens lekker in mijn bed moest gaan liggen.

Ik deed mijn ogen weer open en mijn blik viel terug op het spookhuis. Op dat moment stakte de adem in mijn keel. In een flits had ik een gedaante gezien bij een raam van het huis. Er stond een lantaarnpaal dichtbij en die zorgde voor een zwakschijnsel waardoor ik de gedaante had kunnen zien. Nu zag ik helemaal niets meer, hoe lang ik ook tuurde.

Mijn hart bonkte nog steeds in mijn keel en ik had de vensterbank stijf vastgeklemd. Van boven naar beneden was ik het huis aan het bekijken om maar weer een glimp op te vangen van wat ik dacht gezien te hebben. Voor mijn gevoel moet ik een half uur zo gezeten hebben zonder dat ik ook maar iets zag.

Was het dan allemaal mijn verbeelding geweest? Was ik misschien al in slaap gevallen en had ik alles gedroomd? Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ik me vergist had, maar ik bleef een naar gevoel in mijn buik houden.

Ik viel ongeveer van de vensterbank van schrik toen ik mijn moeder ineens achter me hoorde zeggen "Floris lig je nou nog niet in bed?". "Uh nee," zei ik geschrokken. Mijn moeder zag meteen dat er wat was en zei "Wat is er met jou aan de hand? Het lijkt wel of je een spook hebt gezien". "Doe niet zo

raar," zei ik terwijl ik haar van me afduwde. "Ik ben geen baby meer!". "Ja, ja, dat weet ik," zei mama, "maar je zag er gewoon een beetje geschrokken uit." "Het zal wel de moeheid zijn. Kom ga lekker in bed liggen, want morgen moeten we er weer vroeg uit".

"Waarom dan?" vroeg ik. "Dat weet je toch nog wel," zei mama een beetje geërgerd. "Morgen gaan we naar ome Menno en tante Els. Florelina is jarig en we gaan haar verjaardag vieren."

Ome Menno en tante Els waren goede vrienden van papa en mama. Papa had nog met ome Menno op school gezeten. Geen echte oom en tante dus, maar we noemden ze wel zo. Ik kende ze ook al mijn hele leven, dus wat mij betreft waren het ook echt mijn oom en tante. Florelina was ongeveer even oud als Fleur en Valentijn was mijn leeftijd. We konden bij hen altijd leuk spelen in de grote tuin dus ik had veel zin om te gaan. Bovendien vond ik Florelina altijd een heel mooi meisje.

Plotsklaps was dat vervelende gevoel in mijn buik weg en was het vervangen voor een ander, veel fijner gevoel. Ik sprong in bed en ging lekker liggen. Ik kreeg een dikke kus van mama en trok de deken tot mijn neus over mij heen. "Slaap lekker," zei mama.

Op het moment dat mijn moeder het licht uitdeed en het raam op een kier zette dacht ik weer even aan het spookhuis. Ik moet het me wel verbeeld hebben. Wie zou er nou in het donker in dat huis rondlopen? Waarschijnlijk waren de vloeren al verrot, dus dat zou niemand doen, en zeker niet in het donker. Overtuigd van het feit dat ik het me allemaal verbeeld had draaide ik me om en deed mijn ogen dicht.

Ik denk dat het nog geen minuut duurde voordat ik in een diepe slaap was. Papa en mama waren beneden nog wat TV aan het kijken, maar ongeveer een uurtje later gingen zij ook slapen. Sophie en Fleur lagen toen ook al lekker te slapen. Het huis werd donker en stil. Het werd later en later en in onze straat gingen de lichten van de huizen één voor één uit totdat de hele straat donker en stil was. Er was niets meer te horen behalve vaag nog ergens een blaffende hond. Ook in het spookhuis was alles stil...

Hoofdstuk 2

Ik weet niet hoe laat het was toen ik wakker schrok. Mijn hart ging als een gek tekeer in mijn borst. Ik bleef doodstil liggen en probeerde mijn kamer te bekijken in het donker. Dat was niet gemakkelijk, want het was een erg donkere nacht. Langzamerhand begonnen mijn ogen meer te zien en zag ik de contouren van mijn kamer.

In de verre hoek van mijn kamer hoorde ik iets ritselen. Ik verstijfde en mijn adem stakte in mijn keel. Ik probeerde me zo stil mogelijk te houden in mijn bed. Zonder geluid probeerde ik mijn hoofd zo te draaien dat ik de hoek kon zien. Dat was alleen heel lastig door de houding waarin ik in bed lag. Ik draaide mijn ogen tot ze er pijn van deden, maar zo kon ik de hoek net een beetje bekijken.

In eerste instantie zag ik niets, maar toen ik zo'n minuut aan het staren was hoorde ik het geritsel weer en dacht ik dat ik ook wat zag bewegen. Veel kon ik niet zien, maar het leek op een kleine gestalte die door mijn kamer bewoog. Het leek erop dat de gestalte kleiner was dan ik. Misschien zelfs wel een stuk kleiner.

In eerste instantie stelde me dat wat gerust, maar daarna begon ik me te bedenken dat het misschien een rat of ander wild beest was dat op mijn kamer kroop.

Maar wat moest ik doen? Ondertussen hoorde ik het geritsel weer. Het leek wel of iemand mijn bureau aan het onderzoeken was.

Hoewel ik nog steeds bang was en mijn hart zo hard bonkte dat ik bang was dat de gestalte het zou horen, was ik er wel van overtuigd dat ik iets moest

doen. Maar wat? Moest ik het overmeesteren en vangen of moest ik het weg jagen? Ik kon het natuurlijk ook op een rennen zetten. Het probleem was dat mijn bureau bij de deur stond en ik dus langs dat ding moest om te ontsnappen.

Als laatste bedacht ik me ook nog dat ik keihard om mama en papa kon roepen. Maar die sliepen een verdieping lager en het zou dus zeker enkele minuten duren voordat ze bij me waren. Enkele minuten waarin ik alleen zou zijn met het ding. Wie weet wat het zou doen. Ik vroeg me bijna wanhopig af wat ik moest doen.

Terwijl ik in mijn bed nogmaals de opties door aan het nemen was, hoorde ik ineens een verandering in het geluid. Het was nu geen geritsel meer, maar hele zachte voetstappen die langzaam wegliepen van mijn bureau.

Ik kon nog net mijn mond dichtklemmen om geen gil van angst te maken. In plaats daarvan maakte ik een soort gekke kreun. De voetstappen stopten meteen. Angstzweet brak me uit! Ik moest iets doen anders zou het wel eens heel fout met me kunnen aflopen.

Uit een soort reactie maakte ik een paar slaap geluiden en draaide in mijn bed. Nu met mijn gezicht richting raam. Daarna bleef ik doodstil liggen. Mijn ogen in een klein kiertje waardoor ik probeerde mijn kamer in de gaten te houden.

Het duurde zeker vijf minuten voordat ik weer wat hoorde. In de tussentijd had ik geprobeerd zo rustig mogelijk te ademen zodat het ding zou denken dat ik aan het slapen was. Het geluid dat ik hoorde was dat van hele voorzichtige voetstappen.

Het leek alsof iemand op zijn tenen door mijn kamer aan het sluipen was.

Door mijn spleetjes zag ik nog steeds niets. Net toen ik weer moest knipperen zag ik een gedaante door mijn kamer sluipen. Zoals ik al dacht was de gedaante niet groot. Eerder erg klein. Ik kon niet veel zien maar ik zag wel dat het ding zich soepel bewoog. Bijna als een soort aap.

Het sprong op mijn vensterbank en bleef daar nog even zitten alsof het zich ervan wilde overtuigen dat ik echt nog sliep. Toen alsof in een flits sprong het weg. Ik zag alleen nog mijn lege vensterbank en de maan die net achter de wolken vandaan kwam.

De eerste momenten nadat het ding weg was bleef ik doodstil liggen. Mijn hart bonkte nog steeds als een gek in mijn borst, maar ik was ook heel blij dat ik het er levend vanaf had gebracht.

Toen ik daar zo lag be kroop me ook het idee dat ik nooit van mijn leven zou weten wat het was, als ik nu niet mijn bed uit zou gaan. Ik bedacht me echter ook dat het ding nog steeds buiten zou kunnen zitten en op mij aan het wachten was! Maar het idee dat ik nooit zou weten wat het was won het van mijn angst en ik liet mij zo stil mogelijk uit mijn bed glijden.

Op mijn hurken zat ik nu naast mijn bed op de grond. Kort luisterde ik of ik nog iets hoorde, maar toen dit niet het geval was sloop ik op handen en voeten richting mijn raam. Om de paar stappen stopte ik even kort om te luisteren of ik iets hoorde.

Toen ik bij mijn raam was aangekomen wachtte ik weer kort. Ik hoorde niets! Langzaam bewoog ik mijn hoofd omhoog totdat mijn ogen net boven de

vensterbank uitkwamen. Ik bekeek eerst alles dicht bij mijn raam om er zeker van te zijn dat het ding niet op mij zat te wachten.

Ik keek naar de dakgoot, de twee bomen die dichtbij stonden en naar het balkon dat een verdieping lager aan ons huis vastzat. Nergens was wat te zien. Toen durfde ik mijn hoofd wat verder omhoog te heffen en probeerde ik wat verder te kijken.

In het schijnsel van de lantarenpalen kon ik het pleintje zien. In eerste instantie leek alles normaal en rustig. In de verte hoorde ik weer een hond blaffen alsof het me wilde waarschuwen dat er wat aan de hand was.

Ik tuurde verder en probeerde elk huis zo goed mogelijk in me op te nemen. Ik zag echter niets vreemds totdat mijn blik op het spookhuis viel.

Daar zag ik een kleine gedaante, heel behendig en zo vlug als een muis via de klimop omhoogklimmen. Het ging zo razendsnel dat ik het maar net zag voordat het ding via het raam uit het zicht verdween.

Toen zag ik ineens twee ogen uit het raam kijken en ik dook als een gek op de grond. Had het me gezien? Langzaam kwam ik weer omhoog en tuurde ik weer naar het huis. De ogen waren weg. Ik bleef turen totdat mijn ogen gingen prikken, maar er leek niets meer te gebeuren.

Ik stond op het punt om te gaan staan omdat mijn knieën pijn gingen doen toen ik een soort flits uit de kamer zag komen. Het was geen enorme flits maar meer alsof er een zaklamp even kort werd aangedaan. Het was volgens mij echter geen

zaklamp. Het was namelijk geen wit licht geweest, maar een beetje groenig.

Hierna zag ik niets meer. Ik heb nog zeker een half uur zitten staren, maar er gebeurde helemaal niets meer. Toen drong het tot me door dat de eerste vogels begonnen te fluiten en de lucht al een beetje lichter aan het worden was.

Ik stond op en rilde een beetje. Door de spanning en de vermoeidheid had ik het toch een beetje koud gekregen. Ik deed het raam dicht en trok de gordijnen stevig over elkaar heen alsof ik er zeker van wilde zijn dat er niemand meer binnen kon komen. Ik sloop terug naar mijn bed, maar toen ik erin wilde kruipen bedacht ik me dat ik nog niet naar mijn bureau had gekeken.

Op een drafje liep ik naar mijn bureau. Ik zag niets omdat ik de gordijnen helemaal had dicht gedaan. Ik knipte daarom mijn bureaulamp aan en keek naar mijn bureau.

In eerste instantie zag ik niets, maar toen ik beter keek zag ik dat de papieren op mijn bureau door elkaar lagen en dat er hier en daar zelfs een klein scheurtje in zat. Ook mijn laden lagen helemaal door elkaar alsof iemand alles doorzocht had. Ik was zelf ook wel een sloddervos zoals mijn moeder mij vaak liet weten, maar dit had ik niet zo achtergelaten. Ik zag alleen niet of er ook wat weg was. Al mijn spullen leken nog aanwezig.

Met die geruststelling voelde ik me nu wel echt heel moe worden en liep terug naar mijn bed. "au" tijdens het lopen had ik tegen iets hards aangeschopt. Precies tegen mijn kleine teen. Ik keek naar de grond en zag in het schijnsel van mijn bureaulamp een klein rond object.

Ik pakte het op en bekeek het beter. Het was een soort gouden munt waarvan ik de inscripties niet kon lezen. Ik had de munt nog nooit van mijn leven gezien, dus ik wist heel zeker dat deze niet van mij was. Het begon me nu allemaal voor mijn ogen te duizelen. Wat een nacht!

Misselijk van de moeheid liet ik me in mijn bed vallen. De munt legde ik onder mijn kussen terwijl ik dacht aan wat er allemaal gebeurd was. Wat was dit allemaal? Wie of wat was er op mijn kamer geweest? Wat had het gezocht en wat heeft het spookhuis hiermee te maken? Terwijl dit allemaal door mijn hoofd speelde viel ik langzaam weg in een diepe onrustige slaap. Buiten begonnen de vogels nog harder te fluiten alsof ze wilden zeggen "Wordt wakker! Een nieuwe dag is aangebroken". In het spookhuis was alles weer stil en donker...

Hoofdstuk 3

"Floris!.....Floris dit is echt de laatste keer dat ik je roep anders blijf je maar lekker thuis vandaag," riep mijn moeder zeer geïrriteerd. Ooooooh wat had ik nog een slaap! Ik had moeite mijn ogen open te houden terwijl ik naar mijn moeder riep "Jahaaaa, ik sta op!" Ze had mijn gordijnen open getrokken en het zonlicht stroomde rijkelijk naar binnen. Het deed pijn aan mijn ogen. Ik weet niet of de belofte aan mijn moeder om op te staan overtuigend had geklonken, maar ik had in ieder geval mijn best gedaan.

In werkelijkheid was mijn lichaam nog niet in staat om op te staan. Ik staarde naar mijn plafond terwijl flarden van wat er vannacht in mijn kamer had afgespeeld terugstroomden in mijn hoofd. Ik kon bijna niet geloven dat het echt gebeurd was. Was er echt iemand op mijn kamer geweest? Had ik echt iets gezien? Was die flits in het spookhuis geweest?

Net toen ik mezelf aan het overtuigen was dat het allemaal een hele levendige droom moest zijn geweest bedacht ik me dat ik die munt had gevonden. Met trillende vingers voelde ik onder mijn kussen waar ik vannacht de munt had gelegd. Eerst voelde ik niets, maar ineens stootte mijn vinger tegen het ronde object. Ik hield het vast tussen wijsvinger en duim en bekeek het van alle kanten. De zon die door mijn raam naar binnen scheen gaf het een rare gloed. Het was zover ik kon zien een gouden munt, maar het had een vreemde groene gloed. De munt moest erg oud zijn want het zag er versleten uit.

Er stond een afbeelding op van een koning of koningin en verder stond er nog een tekst op. Dit

was echt niet te lezen. Op de achterkant stond een soort schild met een tekst erboven en eronder. Ook deze tekst kon ik niet lezen.

Ik zou de munt eerst eens goed moeten schoonmaken om het beter te kunnen zien bedacht ik me. Ik stopte de munt terug onder mijn kussen en ging met een kreun op de rand van mijn bed zitten. Ooooh mijn lichaam voelde aan alsof er een tram overheen gereden was. Langzaam ging ik rechtop zitten en keek ik door het raam naar buiten. Ongelooflijk wat er vannacht allemaal gebeurd was. Heel langzaam stond ik op en liep met stijve voeten naar de vensterbank. De zon scheen nu ruim naar binnen en ik knipperde nog eens met mijn ogen. Niets herinnerde aan de vreemde gebeurtenis van afgelopen nacht.

Toen ik dichterbij kwam keek ik nog eens beter naar de vensterbank. Nu ik in het volle licht wat beter keek zag ik wat kleine krasjes. Ik liet mijn vinger er overheen glijden. Ze waren niet diep, maar het waren toch echt krasjes. Het leek alsof ze door nagels waren gemaakt die zich hadden afgezet.

Terwijl ik zo met mijn vingers over de vensterbank gleed keek ik uit over het plein voor mijn huis. Ik keek ook naar het spookhuis dat er nu in het ochtend licht er een stuk minder eng uitzag. Wat was dat licht toch geweest? Ik kon me niet herinneren dat ik eerder zo'n vreemde flits had gezien. Het had wel iets weg van vuurwerk, maar aan de andere kant ook weer helemaal niet.

"Floris!!!, Nu is het afgelopen!! Als je binnen 20 minuten niet gedoucht en aangekleed beneden staat heb je echt een groot probleem meneer!" Schreeuwde mijn moeder naar boven. Ik schrok

wakker uit mijn dromerij, pakte een schone onderbroek en T-shirt en rende naar de badkamer. 19 minuten en 42 seconden later stond ik licht hijgend en fris gewassen in de hal met de munt in mijn rechter broekzak. Mijn moeder keek nors toen ze me een boterham gaf. "Eet die in de auto maar op," zei ze.

Ze keek en klonk misschien wel boos, maar ik zag aan de twinkeling in haar ogen dat het allemaal wel meeviel. Mopperend liep ze naar buiten gevolgd door Sophie en Fleur die mij afkeurend bekeken. Als laatste kwam mijn vader die met een glimlach een aai over mijn bol gaf en zich omdraaide om het huis af te sluiten.

Ik liep naar de auto en ging naast Fleur zitten die in het midden van de achterbank zat. Ze zat met Sophie te discussiëren over een haarclip die echt wel van haar was en dus nooit van Sophie kon zijn. Zuchtend zakte ik wat onderuit op de bank en keek uit het raam.

Toen we wegrede kwamen we langs het spookhuis. Ik keek naar het raam waar het vreemde ding was verdwenen, maar ik kon niets vreemds ontdekken. Voor me uit starend nam ik een grote hap van de boterham met pindakaas die ik van mijn moeder had gekregen. Zo reden we weg uit onze straat op weg naar de verjaardag van Florelina. In het spookhuis ging op de bewuste kamer heel zachtjes het gordijn heen en weer...

Na ruim 3 kwartier waren we bij het huis van ome Menno en tante Els aangekomen. Onderweg had ik nog even mijn ogen dicht gedaan en ik voelde me nu een stuk beter. Ik had naast Valentijn, waar ik altijd leuk mee speelde, ook veel zin om Florelina weer te

zien. Het was alweer een hele tijd geleden dat ik haar had gezien.

Het huis was aan de buitenkant versierd met ballonnen en een opgeblazen 1 en 2 die samen 12 vormden. Ze was 12 geworden en was net op de middelbare school begonnen. Echt stoer dacht ik.

Toen we uitstapten stonden Florelina en Valentijn al voor het raam te zwaaien en te springen. Ondanks dat we volgens mijn moeder laat waren, waren we toch één van de eersten. Alleen de opa en oma van Florelina en Valentijn waren er al. Ik gaf Valentijn een boks en Florelina een knuffel.

Hier moesten we alle twee een beetje van blozen. Snel zodat niemand het zou merken richtte ik me tot Valentijn. "Zullen we zo even naar je kamer gaan want ik wil je wat laten zien." Valentijn keek me een beetje bedenkelijk aan, maar vond het geen slecht idee. Het was namelijk bijna zover dat alle vriendinnen van Florelina zich zouden melden voor haar verjaardag en dan zou het gedaan zijn met de rust. Hij zei dan ook "Ok, kom op dan gaan we."

Terwijl iedereen druk met elkaar in gesprek was slopen we naar de gang en liepen zo onopvallend mogelijk de trap op. Valentijn zijn kamer was ook op de tweede verdieping en een nog grotere rommel dan mijn eigen kamer. Hij trok de gordijnen open om wat beter te kunnen zien. Ja nu was het echt duidelijk. Zijn kamer was zeker een groter zootje dan die van mij moest ik lachend bekenen.

Toen ik een plekje had gevonden op zijn bed begon ik mijn verhaal. Ik vertelde maar een klein beetje, want anders zou hij zeker denken dat ik gek geworden was. Ik begon "Ik heb een munt gevonden! Een hele oude." Valentijn keek me aan